

HEKSENKRING

HEKSEN KRING

Emmy van Ruijven * Suzanne Marlin

Gathinca van Sprundel * Mariëke Frankema

Marjke F. Jansen * Britt Zwijnenberg

Heksenkring

is een uitgave van Dutch Venture Publishing

Copyright © 2025 Dutch Venture Publishing

Auteurs: Emmy van Ruijven, Suzanne Martin, Cathinca van Sprundel, Marieke Frankema, Marijke F. Jansen, Britt Zwijnenberg

Omslagontwerp: Jen Minkman

Inhoudelijke redactie: Leanne Reijners

Taalredactie: Cathinca van Sprundel & Britt Zwijnenberg

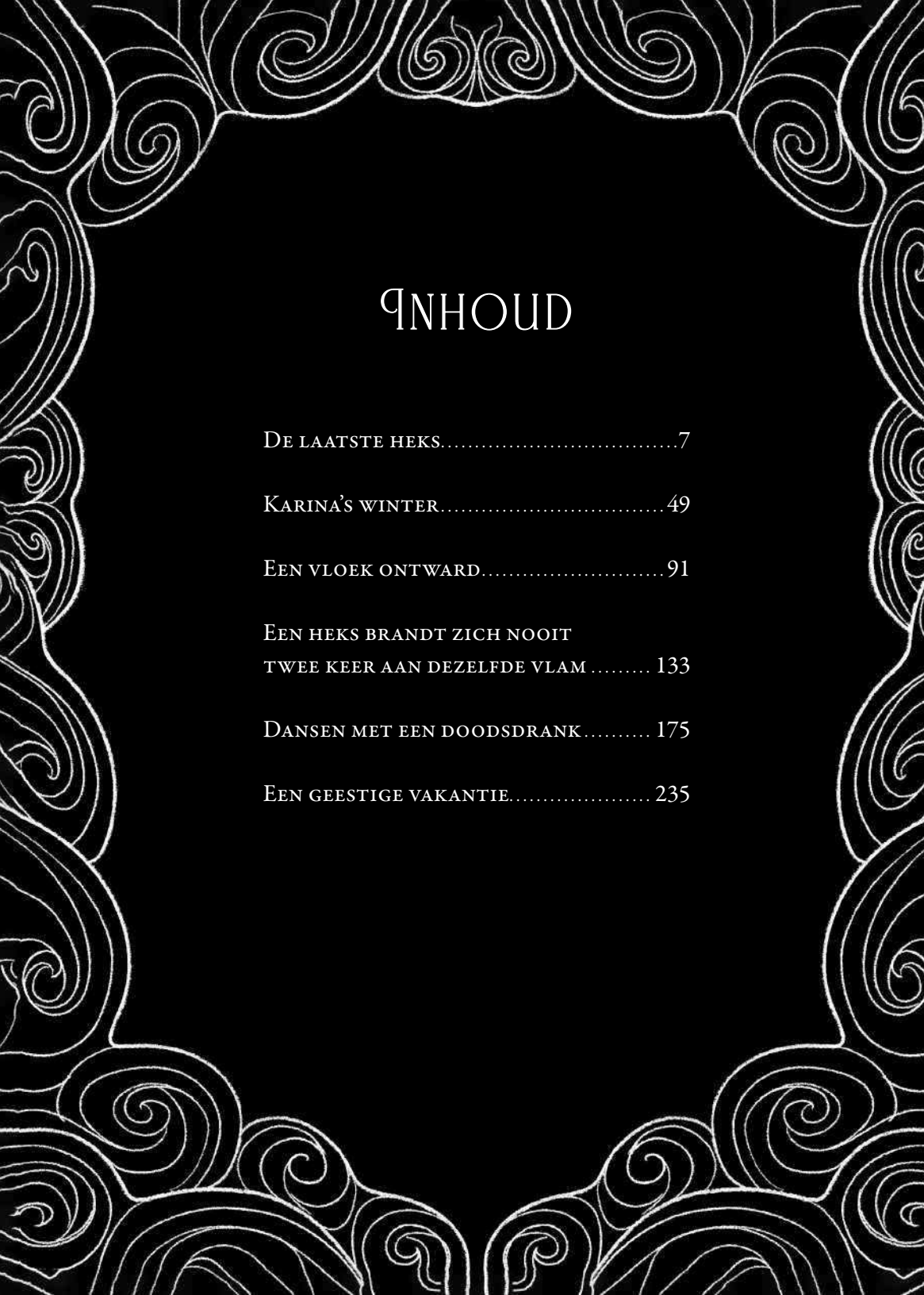
Vormgeving binnenwerk: Mariska Maas, Rubre Art

Deze uitgave augustus 2026

NUR 285

ISBN 9789403923895

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

DE LAATSTE HEKS.....7

KARINA'S WINTER.....49

EEN VLOEK ONTWARD.....91

EEN HEKS BRANDT ZICH NOOIT
TWEE KEER AAN DEZELFDE VLAM 133

DANSEN MET EEN DOODSDRANK..... 175

EEN GEESTIGE VAKANTIE..... 235

DE LAATSTE
HEKS

EMMY VAN RUIJVEN

ZOALS IEDERE OCHTEND HANG IK NET iets te ver uit mijn slaapkamerraam. Ik buig zo ver ik kan naar voren zonder naar beneden te kukelen, waardoor mijn vingertoppen tintelen van het gewicht dat ze moeten dragen. Toch voel ik geen enkele angst, want na al die jaren weet ik precies hoe ik mijn balans moet bewaren. Het is nog maar een klein stukje verder en ik grijp het kozijn stevig vast om niet beneden op de stoep te belanden. In mijn vijftien jaar is het nog nooit voorgekomen dat ik ben gevallen en ik was niet van plan om daar vandaag verandering in te brengen.

Ik draai mijn hoofd naar links en hetgeen waarvoor ik me zo uitsloof komt in beeld: het vertrouwde stukje toren van Edinburgh Castle dat tussen de verweerde zandstenen gebouwen trots op de uitgedoofde vulkaan staat.

Vandaag is het bijzonder nevelig en het kost me grote moeite om het gebouw te onderscheiden van de lucht. Op een of andere manier stelt het me gerust dat het kasteel er iedere dag

nog staat en daarom kijk ik iedere ochtend, haast dwangmatig, om half acht naar buiten.

In de winter is dat altijd knap lastig, want dan is het of te donker buiten om de schaduwen van de stad goed te kunnen onderscheiden, of mijn raam is dichtgevroren. Nu we langzaam weer naar de donkere dagen kruipen, geniet ik maar zolang het kan.

Met een tevreden glimlach wurm ik mezelf terug naar binnen en draai ik mezelf om, terug mijn kamer in. In mijn hoofd maak ik een lijstje met wat ik nog allemaal moet pakken voor school, maar mijn gedachten lossen spontaan op als er op nog geen twintig centimeter van me vandaan een gezicht verschijnt waar ik recht in kijk.

Als aan de grond genageld blijf ik staan. Ik ben er behoorlijk zeker van dat mijn ogen zo groot als schoteltjes zijn geworden.

Ik wrijf in mijn ogen. Als ik weer kijk, hangt de verschijning nog altijd voor mijn neus. Het is een vrouw. Een heel erg bleke en transparante vrouw.

Een geest.

In mijn kamer.

We kijken elkaar een paar tellen aan en dan slaak ik een gil.

Met een bonzend hart haast ik me langs haar en ren ik — met mijn haren nog als een verwilderd vogelnest op mijn hoofd — via de smalle trap naar beneden.

Beneden staat mijn stiefvader met een kop thee in zijn handen tegen de deurpost naar de keuken aangeleund. Met een opgetrokken wenkbrauw kijkt hij me aan. ‘Wat een gegil op de vroege ochtend,’ zegt hij met een lach op zijn gezicht.

‘Ik moet mama spreken,’ roep ik hijgend. ‘Waar is ze?’

‘Dat kan niet,’ antwoordt hij hoofdschuddend. ‘Ze heeft een klant.’

‘Wát!? Het is halfacht!’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ze had veel klanten vandaag en is vroeg begonnen. Kan ik je soms helpen?’

‘Ik zag er weer een,’ klaag ik.

Ian grinnikt. Niet omdat hij me niet gelooft, maar omdat ik er altijd

— volgens hem — zo dramatisch op reageer. Hij heeft makkelijk praten, want hij ziet ze niet!

‘Dezelfde als altijd?’ vraagt hij, doelend op de geest van de oude, norse man die bij de burens op zolder woont en zo nu en dan komt kijken. Niet dat hij deze geest ooit zelf ontmoet heeft, maar als je getrouwd bent met een medium en een stiefdochter met dezelfde kwaal hebt, hoor je nog eens wat.

‘Nee,’ zeg ik, al iets rustiger. ‘Het is een jonge vrouw. Ze was echt mega duidelijk te zien en méga dichtbij.’

‘Vast gewoon een nieuwsgierige bezoeker die zich afvroeg waarom je op het dak zat. Niets om je moeder voor te storen. Wil je toast?’

Verslagen laat ik mijn schouders hangen en ik knik. Daarna volg ik hem onze smalle keuken in, waar in de hoek een kleine, ronde tafel gepropt staat. Ik pas er maar net tussen en ik moet mijn buik inhouden om op mijn stoel te schuiven.

‘Heb je een lange dag op school?’ Ian staat met mijn rug naar me toe te rommelen met het broodrooster.

‘Mwah,’ antwoord ik. Al snel raak ik afgeleid en staar ik via het kleine venster naar buiten. Mist kronkelt door de tuin achter ons huis en een rilling loopt over mijn rug. Zou de geest al verdwenen zijn?

‘Becky? ...Rebecca!’

Ik schrik op uit mijn overpeinzingen. ‘Sorry. Wat zei je?’

‘Ik vroeg of je sap wilde. Je was nogal ver weg.’

‘Graag,’ mompel ik.

Mijn stiefvader werpt me een veelbetekenende blik toe en houdt verder zijn mond over het spook in mijn kamer, terwijl ik mijn ontbijt naar binnen schuif.

Mijn telefoon pingelt en ik vis hem uit mijn zak. Het is Tammy, mijn beste vriendin.

Waar blijf je?

KAK! Wederom sla ik een kreet, waardoor de kruimels geroosterd brood in het rond vliegen.

Als ik haastig opspring, knalt mijn stoel tegen de muur en rinkelst het servies op tafel. Tammy en ik hebben afgesproken om langs de Costa Coffee te gaan om ons eerste *Pumpkin Spice Latte* van het seizoen te halen.

‘Alles in orde?’ vraagt Ian, nu leunend tegen het aanrecht.

‘Ja, maar ik moet nú gaan. Mag ik geld voor koffie?’

Zuchtend zet hij zichzelf af en haalt zijn portemonnee uit zijn broekzak. Hij duwt me een paar pond in de hand en harkt dan met zijn hand door mijn haar. ‘Je ziet er verwilderd uit, schat.’

‘Argh!’ brul ik gefrustreerd, terwijl ik het geld in de zak van mijn blazer steek en tegelijkertijd een schoen aan probeer te doen. Ik pauzeer even — er bungelt een schoen aan mijn voet — en bind mijn haar vast in een rommelige knot.

IK REN DE TWEE STRATEN NAAR HET KOFFIETENTJE WAAR TAMMY AL buiten op me staat te wachten. Ze kijkt gefocust naar haar telefoon en haar vingers vliegen tikkend over het scherm.

Zoals altijd ziet ze eruit als om door een ringetje te halen. Haar steile, donkere haar zit in een perfecte, hoge paardenstaart en haar ogen zijn subtiel genoeg opgemaakt om zonder berisping van docenten op school te verschijnen. Ook ons schooluniform staat haar geweldig. In de nogal felle, paarse kleur lijkt iedereen — mezelf inclusief — een soort grauwe zombie.

Tegen de tijd dat ik naast haar sta, kan je me aan het zuurstof leggen. Steunend met mijn handen op mijn knieën probeer ik op adem te komen.

‘Ben je daar eindelijk?’ Tammy laat haar telefoon in haar jaszak glijden en kijkt me aan met een ondeugende glimlach. ‘Het is maar goed dat ik je te vroeg heb geappt.’

‘W-wat?’ stamel ik, nog altijd naar lucht happend als een vis op het droge. Ze wijst naar de klok. Acht uur.

Precies zoals we hebben afgesproken.

‘Je bent echt vals,’ bijt ik haar gemaakt boos toe.

Lachend haakt ze haar arm door de mijne. 'Nee, ik ken jou gewoon heel erg goed.'

Samen stappen we de drukke koffiezaak in voor onze latte. De geest ben ik even vergeten.

ONZE MENTOR STAAT NOG BIJ DE DEUR VAN HET LOKAAL ALS WE — net iets te laat — de gang in rennen. Afkeurend laat hij zijn blik over ons heen glijden, waarbij hij de koffiebekers in onze handen opmerkt.

'Tamara, Rebecca, doe die troep weg en zoek je plek op.'

'Ja, meneer,' antwoordt Tammy braafjes. Ze slaat haar koffie in een keer achterover en werpt de beker met een boogje in de afvalbak. Ik doe een verwoede poging om haar na te doen, maar mors daarbij wat koffie op mijn blouse, wat me een extra geïrriteerde blik van mijn mentor oplevert.

Snel haasten we ons naar onze plaatsen.

Onze mentor geeft kunstgeschiedenis en heeft de vervelende eigenschap dat hij vooral zichzelf heel graag hoort praten. Tammy en ik kozen samen voor dit vak om in ieder geval een aantal lessen samen te volgen, maar omdat we bleven kletsen, zijn we in de eerste week van het nieuwe schooljaar uit elkaar gehaald. Dat maakt deze lessen extra saai.

Ik geuw en leg mijn kin in mijn hand, zodat ik ongegeneerd naar buiten kan staren. In de frisse herfstlucht zie ik eersteklassers fanatiek rondjes rennen over het schoolplein, aangemoedigd door een gymdocent met een scherp fluitje.

Zou die geest van vanmorgen ook ooit op school gezeten hebben? En is er eigenlijk geen geest-etiquette die voorkomt dat ze zomaar in iemands slaapkamer mogen verschijnen?

'Rebecca!' Ik schrik op en kijk op naar de docent, die me teleurgesteld aankijkt.

'Ja, meneer?' probeer ik voorzichtig.

'Blijf je bij de les?' vraagt hij op een waarschuwende toon.

'Sorry,' piep ik terug.

Even kijkt hij me zwijgend aan en dan likt hij over zijn lippen, een teken dat hij weer met een of andere weetje op de proppen komt. 'Vroeger geloofden ze dat vrouwen met rood haar verbonden waren met de duivel. Jij dus ook, Rebecca.'

Mijn mond valt open. Zei hij dat nou echt?

De hoofden van mijn klasgenoten draaien zich collectief naar me toe. Sommigen lachen, maar anderen kijken zoals ik me voel: geschokt.

'Dat is onfortuinlijk,' pers ik er mompelend uit. Mijn wangen branden en het liefst zou ik spontaan in rook opgaan.

Mijn mentor kijkt me nog een tel zwijgend aan, biedt geen excuses aan en gaat dan verder met de les alsof er niets is gebeurd.

Ik staar geschokt voor me uit, totdat ik opeens een ijskoude hand op mijn linkerarm voel.

De haartjes in mijn nek schieten overeind en kippenvel verspreidt zich over mijn armen. Met een ruk kijk ik naar links.

Daar staat ze weer.

Dezelfde geest als vanmorgen.

Ze kijkt me recht aan met bezorgde en verdrietige ogen. Even lijkt ze zo tastbaar dat ik de kleine sproetjes op haar neus kan tellen.

Nog altijd voel ik haar hand op mijn arm. Mijn hartslag versnelt en ik moet mezelf inhouden om niet spontaan op te springen en het lokaal uit te rennen. Met alle macht probeer ik mijn gezicht in de plooi en mijn ademhaling in bedwang te houden. Geesten horen mensen niet aan te raken. En wanneer ze dat wel doen, dan gaan ze een grens over.

Ik slik. Mijn mond voelt kurkdroog. 'Wat wil je van me?' fluister ik zo zacht mogelijk.

De geest reageert niet.

'Rebecca!' roept mijn docent weer, echt boos nu. Haastig schiet ik overeind, een halfbakken excuus mompelend.

Zodra het kan, kijk ik via mijn ooghoeken terug naar de plek naast me. Ze is verdwenen.

Haar ijskoude aanraking voel ik de rest van het uur nog op mijn arm.

‘WAT WAS DAT NOU?’ VRAAGT TAMMY ALS WE IN DE PAUZE AANSLUITEN bij de rij van de kantine. Ze trekt haar paardenstaart los en schudt haar haar uit, waardoor er een klein, zilveren kettinkje onder de kraag van haar blouse vandaan piept.

‘Gewoon, een geest,’ antwoord ik schouderophalend. Ik kan maar beter doen alsof er niets aan de hand is, want ik wil haar niet onnodig bezorgd maken. ‘Wat is dat?’ vraagt ik ter afleiding. Ik buig voorover en haal het sieraad dichterbij om het beter te bestuderen. Er bungelt een pentagram aan het kettinkje.

‘Vind je hem mooi?’ grijnst Tammy. ‘Het leek me wel een rebelse actie om hem naar school te dragen.’

‘Pas maar op dat ze hem niet zien,’ zeg ik, de hanger loslatend. Sinds vorig jaar is Tammy helemaal *into* hekserij. ‘Je vindt heksen en magie echt interessant, hè?’

Tammy knikt. ‘Genoeg over mijn spirituele ontwikkeling,’ zegt ze, terwijl ze haar kettinkje wegstopt onder haar kleding en een flesje drinken pakt. ‘Ik hou ervan hoe het bij jou “gewoon, een geest” is, terwijl de halve wereld zich helemaal kapot zou schrikken. Zeg op, was hij knap?’

‘Ha ha, ontzettend grappig,’ antwoord ik droog. ‘Ik schrok zo dat ik bijna uit het raam viel. Het was trouwens een jonge vrouw. Ergens in de twintig, gok ik.’

Tammy heeft wel gelijk, geesten zien is voor mij heel gewoon. Net als mijn moeder zie ik ze al mijn hele leven. Niet dat ik daar op zit te wachten. Tammy weet het al vanaf het moment dat ik haar heb leren kennen op de basisschool en ze heeft de neiging om bij elk zuchtje wind te vragen of er een geest achter haar staat.

‘Wat zou ze willen?’ vraagt Tammy zich hardop af. Haar kennende wil ze dit tot op de bodem uitzoeken. ‘Misschien moet je wel iets voor haar doen. En ik heb nog steeds dezelfde vraag: is ze knap?’

Ik geef mijn beste vriendin een speelse stomp en pak een broodje.

Zodra ik me omdraai om samen met Tammy een tafeltje uit te zoeken, zie ik haar weer staan. Midden in de aula. Ik verstijf meteen, waardoor Tammy half tegen me aan botst.

Ze staat tussen een paar tafels in, omringd door honderden scholieren en meters van me af, maar ze kijkt me zo indringend aan dat het voelt alsof ze recht voor me staat.

‘Tammy,’ begin ik; mijn stem klinkt zacht en hoog. Langzaam draai ik me naar Tammy om. ‘Ze is er weer.’

‘Wat? Waar?!’

Net als ik haar aan wil wijzen, is de geest weer verdwenen.

M IJN MOEDER IS NOG ALTIJD AAN HET werk als ik thuiskom. Boven hoor ik mijn stiefvader praten aan de telefoon, waardoor ik geen andere optie zie dan mijn kop thee meenemen naar mijn kamer en te beginnen aan mijn huiswerk.

‘Becky, hoe was school?’ vraagt Ian zodra ik langs zijn werkkamer sjok. Hij drukt een hand tegen zijn telefoon om het gesprek aan de andere kant van de lijn te dempen.

Schouderophalend loop ik verder.

Niet veel later verschijnt hij in mijn deur-opening met een blik vol koekjes, die hij als een soort vredesoffer naar me uitsteekt. ‘Wat is er loos, Beck?’ vraagt hij.

‘Niets,’ mompel ik, mezelf uitstrekkend om een koekje uit het blik te vissen. Ik steek het in mijn mond en sla mijn lesboek dicht. ‘Het is gewoon een drukke dag geweest.’

Zonder iets te zeggen stapt hij naar binnen — iets wat hij vaker doet en waar ik helemaal oké mee ben — en laat zich op het randje van mijn bed zakken. Langzaam draai ik mijn bureaustoel om.

‘Zeg het maar,’ spoort hij aan.

Ik slaak een diepe zucht. ‘Ik zag haar weer,’ zeg ik zachtjes. ‘Meerdere keren zelfs.’

‘Lieverd,’ begint hij. ‘Je woont in de meest bezeten stad van Europa en je ziet ze al je hele leven. We zijn er in dit gezin ondertussen toch wel aan gewend dat ze komen en gaan?’

‘Dit voelt anders!’ roep ik gefrustreerd uit. ‘Ik heb nog nooit zo vaak een geest zien opduiken op één dag. Ik heb haar nu al op verschillende plekken gezien! Je weet hoe raar dat is, en ze heeft...’

‘Misschien is het een teken dat je gave krachtiger wordt, zoals bij je moeder,’ onderbreekt hij me.

‘Dat wil ik niet,’ mok ik. Soms vind ik het heel cool dat mijn moeder een bekend medium is, maar meestal vind ik het vrij gênant wanneer ze in de supermarkt iemand aanspreekt bij de kassa en de caissière met ogen zo groot als schoteltjes naar je moeder staat te kijken. Ik voel geen behoefte om in haar voetsporen te treden.

‘Zo erg is dat toch niet? Steek straks gewoon een kaarsje voor haar aan in de vensterbank en dan vindt ze haar weg wel weer.’ Ian doelt op een klein ritueelje dat mijn moeder me had geleerd toen ik als achtjarige niet kon slapen, omdat er steeds maar geesten voor mijn slaapkamerraam verschenen. Verdwaalde geesten die iets van mij wilden omdat ik ze kon zien. Het kaarsje is een soort boodschap aan ze, waarmee ik duidelijk aangeef dat iets of iemand ze mag komen ophalen, zodat ze mij niet meer lastigvallen. Het werkt behoorlijk goed en nu is het echt een zeldzaamheid wanneer ze voor mijn raam hangen. Tot vanmorgen dus, toen ze opeens in mijn slaapkamer stond.

‘Maar ze...’ probeer ik.

‘Kom op, lieverd. Het is maar een geest.’

‘Maar...’

‘Je bent toch niet echt bang?’

‘Ze heeft me aangeraakt!’

De glimlach van mijn stiefvader smelt in een tel van zijn gezicht en er

verschijnen rimpels op zijn voorhoofd. 'Dit verandert de zaak. Hier moet je met je moeder over praten.'

'Ja,' antwoord ik met rollende ogen. 'Dat had ik zelf ook wel door. Is ze nu eindelijk eens klaar?'

Wederom een nadeel van mijn populaire moeder: ze is altijd aan het werk.

Ian zucht en krabt aan zijn baard. 'Ze is net weg. Sorry, schat.'

'Dat méén je niet. Ik heb haar al de hele dag niet gezien!'

'Rustig, Becky. Ik moet zo helaas naar mijn werk. Dat kan niet anders, want er is een zieke. Kan ik je hier laten of moet ik iets regelen?'

'Je laat me alleen thuis zitten terwijl ik net vertelde dat ik ben aangeraakt door een *freaking* geest? Lekker zijn jullie.'

'Je mag anders ook met me mee?' stelt hij aarzelend voor. 'Al ben je dan natuurlijk niet van de geesten verlost.'

Om het allemaal nog een tikkeltje erger te maken, is mijn stiefvader de eigenaar van een bedrijf dat *ghost tours* organiseert in de binnenstad. Zo nu en dan neemt hij zelf ook de rol van gids op zich, waarbij hij goed betalende toeristen mee op sleeptouw neemt naar de bekendste begraafplaats van Edinburgh of de kelders onder South Bridge. Het spookt daar enorm door alle heftige gebeurtenissen die er in het verleden hebben plaatsgevonden.

Het klinkt misschien ontzettend onlogisch om juist nú mee te gaan op spokenjacht, maar de werkelijkheid is dat ik daar al zo vaak ben geweest dat het bijna voelt alsof de geesten die daar huizen haast bekenden van me zijn geworden. Het idee dat ik de schoenmaker — een bijzonder vrolijke geest die op gruwelijke wijze aan zijn eind is gekomen — weer kan zien, stelt me op een of andere manier gerust.

'Ik ga wel mee,' geef ik schoorvoetend toe.

'Gezellig,' lacht Ian, die me een onhandig klopje op mijn schouder geeft. 'We vertrekken na het eten.'

DIEP WEGGEDOKEN IN MIJN WINTERjas sta ik naast Ian te wachten tot de groep van vanavond compleet is. Het blijkt een vrij gemêleerd gezelschap, waarvan de meesten uit het buitenland komen.

Er hangt een opwinding in de groep die je zou kunnen omschrijven als gezonde spanning.

Ian staat te praten met twee Nederlandse vrouwen van ergens in de twintig. Ze vertellen hem enthousiast dat ze speciaal hiervoor naar Edinburgh zijn gekomen. Opgewonden huppen ze heen en weer, alsof ze niet kunnen wachten om een geest te ontmoeten. Nou, zij liever dan ik.

Mijn adem maakt dampwolken in de frisse avondlucht en mijn neus voelt ondertussen aan alsof er een ijsklomp aan mijn gezicht vastzit. Ik kijk rond en zie een andere groep, van een concurrerend bedrijf, langskomen. Geesten zijn *booming business* in Edinburgh en elk bedrijf heeft een andere aanpak. Ik zie Ian de groep volgen met zijn blik en hoor hem een afkeurend geluidje maken. De gidsen zijn verkleed als

duistere figuren en Ian verafschuwt dat theatrale gedoe. Hij maakt er liever een sport van om mensen zonder attributen zo bang mogelijk te maken.

Na tien minuten zijn we compleet en kan Ian zich helemaal uitleven met zijn verhalen. We gaan als eerste naar de kelders en zullen de avond afsluiten op de begraafplaats.

Terwijl de groep door de straten slingert naar de ingang op South Bridge, vertelt Ian hen over de geschiedenis van Edinburgh. De toeristen kijken met open mond naar boven terwijl ze zich voorstellen dat er vroeger houten flats tot wel dertien verdiepingen op elkaar werden gestapeld.

Ik moet een beetje lachen om hun verraste gezichten en houd me verder zo afzijdig mogelijk.

‘Op straat was er nog maar weinig zonlicht over, dus de *dark ages* waren hier letterlijk donker!’ grapt hij, wat een golf aan gegriinnik oplevert.

Dan voel ik plots iets in mijn nek tintelen alsof iemand me bekijkt. Met een ruk kijk ik achterom.

Niemand te zien. Alleen twee dronken jongeren in de verte die een schunnig liedje aan het zingen zijn.

‘Kom je mee?’ roept Ian over zijn schouder.

Langzaam draai ik me weer terug. De groep is al een stuk verder gelopen en ik hol op een draffe achter ze aan. Het onbehaaglijke gevoel blijft hangen en rillend vraag ik me af of het iets kan betekenen.

VOOR EEN GROTE, ZWARE DEUR VAN IJZER HOUDT IAN DE GROEP TEGEN.

‘Luister, voor we naar binnen gaan wil ik een paar dingen met jullie afspreken. Allereerst: blijf bij elkaar en als je ongevraagd wordt aangeraakt — door iets zichtbaars of onzichtbaars — meld het me dan. Ten tweede: we gaan zonder licht naar binnen. Alleen de twee grootste angsthazen krijgen een zaklamp mee voor het geval van nood. Dus... wie durft er niet zonder lichtje te gaan?’

De toeristen kijken elkaar aan. Niemand durft in eerste instantie naar

voren te stappen, maar uiteindelijk steekt een vrouw van middelbare leeftijd een trillende vinger op, direct gevolgd door een boom van een vent die er eerder uitziet alsof hij moet overgeven dan dat hij het naar zijn zin heeft.

‘Alleen aandoen als je echt bang bent,’ zegt Ian, die ze met een knipoog de zaklampjes overhandigt. Dan gebaart hij iedereen naar binnen te gaan. ‘Neem de trap naar beneden en loop dan door naar de eerste ruimte.’

‘Alles goed?’ vraagt hij zodra de laatste toerist naar binnen is gestapt en we alleen overblijven.

Ik knik. ‘Ik heb haar nog niet gezien.’

‘Mooi,’ glimlacht hij. ‘Dit is het domein van andere geesten; hier zal ze niet komen.’ Hij geeft me een kneepje in mijn schouder en stapt dan achter de meute aan naar binnen.

Zelf kijk ik nog eenmaal om voordat ik hem volg en de zware deur achter me sluit.

Via een metalen trap loop ik naar beneden, steunend tegen de dikke, koude muren. Onze voetstappen echoën door de ruimte.

Onderaan de trap is een kleine hal waar verschillende gangen op uitkomen. De meeste daarvan zijn afgesloten met zwaar traliwerk. Daarachter is het pikkedonker en het geeft me zoals altijd een ongemakkelijk gevoel als ik ze passeer. Ik wil niet weten wat daarachter huist.

Snel loop ik door naar een grote, hoge ruimte waar de rest van de groep zich heeft verzameld. Het lijkt een doodgewone kelder, maar je hoeft geen medium te zijn om te voelen dat het hier niet helemaal pluis is.

In het zwakke licht van een aantal LED-kaarsen spreidt Ian zijn armen. ‘Welkom!’ begint hij, zijn stem luid en dramatisch. ‘In de *vaults* van South Bridge!’

Voordat hij verdergaat, laat hij een stilte vallen en kijkt hij iedereen een fractie van een seconde aan. In zijn ogen zie ik een sprankeling van enthousiasme.

‘Deze kamers zijn nog niet heel lang geleden herontdekt en lopen onder een deel van de stad door. Edinburgh had vroeger namelijk een probleem: veel te veel mensen op een te klein oppervlakte.’

‘Wilt u zeggen dat er hier vroeger mensen wóónden?’ roept een van de jonge vrouwen met afschuw in haar stem uit.

‘Wonen zou ik het niet willen noemen,’ zegt Ian. ‘Het was veelal niet vrijwillig en al snel zat het ook hier aardig vol. Hier verbleven de criminelen, de buitenbeentjes en het andere gespuis. Je kunt je vast wel voorstellen dat ziekte hier snel om zich heen greep. Er is hier ontzettend veel geleden, waardoor er veel entiteiten zijn blijven hangen. En naar die geesten gaan we vandaag op zoek! Wie weet laten ze zich wel horen of zien!’

‘Als ik een geest was, zou ik iedereen weg willen jagen,’ zegt een van de toeristen.

Ian grinnikt. ‘Daarom is het belangrijk om te allen tijde respectvol naar ze te zijn.’

Ik denk terug aan alle verhalen die Ian in de loop van de jaren heeft verzameld. Mensen die geduwd zijn, of naar buiten kwamen met allemaal onverklaarbare krassen op hun rug. Meestal op mensen die de geesten uitdaagden. Een rilling loopt over mijn rug. Zou de vrouwelijke geest mij ook iets aan willen doen?

Een van de vrouwen waar Ian buiten mee stond te praten, drukt haar hand tegen de muur. ‘Hoe komt het dat het hier zo warm is? In de hal vond ik het echt fris.’

‘Ha!’ stoot Ian triomfantelijk uit. ‘Ik ben zó blij met jullie als oplettend publiek. Goed opgemerkt. Het zit namelijk zo: er heeft hier een paar decennia geleden een verwoestende brand gewoed op South Bridge, precies hierboven. Deze was zo heftig, zo fel en zo dodelijk, dat de hitte ervan nog altijd in de muren zit.’

Dit verhaal heb ik al honderden keren gehoord. In allerlei varianten, van spannend tot heel zakelijk, maar meestal kiezen de gidsen het verhaal dat geesten de temperatuur kunnen aanpassen. Ik weet dat er echt subtiele verschillen tussen de verschillende kamers kunnen zijn. Het is bij elk bezoek anders: soms is het koud en zijn er veel geesten, soms is het nog kouder en is het uitgestorven.

Ian leidt de groep de eerste paar kamers door en doet zijn best de

toeristen te laten schrikken door achter deuren te staan en zichzelf in het donker geluidloos te verplaatsen. Hij is er een meester in om de spookverhalen op spannende wijze over te brengen. Ik volg op gepaste afstand en geniet van alle reacties, maar als ik de laatste kamer binnenstap, voel ik een bijtende kou die over mijn huid kruipt. In de hoek zie ik de geesten meteen staan. Ze observeren de groep vanaf een afstandje en zo nu en dan komt er een nieuwsgierig naar voren. Ik slik als ze plots mijn kant opkijken, alsof ze weten dat ik ze kan zien. Normaal heb ik daar weinig last van, maar na vandaag voel ik me toch niet helemaal op mijn gemak. Snel wrijf ik over mijn armen. Ondanks mijn winterjas staat het kippenvel op mijn lijf.

Trillend speur ik de groep geesten af. Gelukkig staat mijn vrouwelijke geest er niet tussen en er valt een last van mijn schouders.

Niets aan de hand, spreek ik mezelf toe. Ze kennen je. Ze doen je niets. Zij komt hier niet. Dat kan ze niet.

‘Dit is de meest actieve kamer,’ glundert Ian, alsof hij het allemaal eigenhandig heeft ontdekt. ‘Als we vandaag geesten gaan ervaren, dan gaat het hier gebeuren!’

Hij instrueert iedereen om in een kring te gaan staan en hoewel ik niet echt naar zijn verhaal luister, volg ik wel braaf zijn instructies op.

Met gesloten ogen probeer ik mezelf af te sluiten voor de geesten om me heen.

Dan voel ik iets kriebelen op mijn arm. Mijn ogen vliegen open en met een kreetje stap ik naar achteren. Ondanks de duisternis voel ik dat er iemand voor me staat.

Is het de vrouw die naast me in de kring stond?

Mijn hart klopt in mijn keel als ik mijn hand langzaam naar voren breng. Ik hoop vurig dat ik haar jas kan aanraken, maar mijn uitgestrekte vingers raken geen fysiek lichaam aan.

Geschrokken zet ik nog een stapje naar achteren, de kring uit.

Onmiddellijk wordt het gezicht van de geest die me al de hele dag achtervolgt duidelijk. Onze neuzen raken elkaar bijna aan, zo dichtbij is ze.

Ik gil en instinctief sla ik naar haar.

‘HEKS!’ galmt er luid door mijn hoofd als ze verdwijnt. Ik weet niet of het de mensen om me heen zijn, de andere geesten in de ruimte of iets anders, maar het klinkt absoluut niet als een enkele vrouwenstem. Ik blijf gillen.

HET DRINGT LANGZAAM TOT ME DOOR dat ik de enige ben die hysterisch aan het krijsen is. Binnen een tel staat Ian naast me en slaat hij een arm om me heen. ‘Doe de lampjes maar even aan,’ zegt hij tegen de rest van de groep. Al snel zie ik een twintigtal nieuwsgierige en bezorgde gezichten naar me kijken.

Ze staan me van een afstandje op te nemen en langzaam besef ik dat ik twee meter buiten de kring sta. Ik zou zweren dat ik maar een enkele stap naar achteren heb gezet.

‘Gaat het?’ fluistert Ian zachtjes in mijn oor. Zijn gezicht staat bezorgd en serieuzer dan ik hem ooit heb zien kijken. ‘Je ziet eruit alsof je een geest hebt gezien.’

Iemand in de kring lacht. Maar ik weet dat Ian het niet als grap bedoelt. Het is zijn manier om te vragen of ik iets vervelends heb ervaren.

Ik knik.

Alle geesten zijn verdwenen, maar mijn hartslag klopt nog altijd luid in mijn keel.

De sfeer slaat meteen om en Ian grijpt in door iedereen zo snel mogelijk de ondergrondse

kamer uit te loodsen. Als verdoofd loop ik mee naar buiten, waar mijn stiefvader de groep toeristen in de richting van de begraafplaats loodst. Hij kijkt af en toe achterom, nog altijd met diepe groeven van bezorgdheid op zijn voorhoofd. Ik schenk hem een zuinige glimlach om hem gerust te stellen.

BIJ DE INGANG VAN DE BEGRAAFPLAATS STAAT EEN SOORT TUINHUIS waar Ian en zijn collega's merchandise verkopen en mensen hun ervaringen kunnen opschrijven in een gastenboek. Een van de wanden hangt vol foto's met bewijzen. Van wazige mistige lichtvlekken tot bekraste ledematen.

'Pap, ik blijf even hier,' zeg ik zacht.

'Weet je zeker dat het gaat? Moet ik de tour afbreken?'

Ik schud mijn hoofd. 'Nee, joh. Ik moet alleen even bijkomen.'

'Eet en drink zo wat, je weet waar de snoepspot staat.'

'Ze was er weer,' fluister ik.

'Dat kan niet,' antwoordt Ian beslist. 'Ze ka-'

'Ze was het écht,' onderbreek ik hem. 'Ze is langs de andere geesten gekomen en stond weer zo dichtbij dat ik bang was dat ze me weer vast zou pakken.'

Ian doet zijn best om niets te laten blijken, maar ik zie aan zijn ogen dat hij zich zorgen maakt. 'Misschien moeten we je moeder vragen of ze...'

'Nee, ik vraag het haar zelf wel,' zeg ik snel. 'Maar niet nu. Ga nou maar, voordat je klanten over een graf struikelen.'

Hij knikt en loopt terug naar de groep, mij voor het huisje achterlatend.

Snel ga ik naar binnen, waar ik meteen in de warmte stap. Ik ben niet alleen, want een van Ians collega's is er ook. Hij kijkt op van een tijdschrift als ik naar binnen stap en groet me.

'Hey Beck!' Met een klap zet hij zijn blikje energydrink op tafel. Met zijn lange gothic jas en opgemaakte ogen is Shane een perfect uithangbord voor een geestenjacht. Hij is een paar jaar ouder dan ik en hoewel ik de dochter van de baas ben, behandelt hij me als een vriend.

'Leuk je weer eens te zien. Ik wist niet dat je vanavond mee was met Ian.'

Onverschillig haal ik mijn schouders op. Ik heb er weinig trek in om te delen wat me zojuist was overkomen. 'Ik had geen zin om thuis te zitten.'

'Ik hoorde je net tegen Ian zeggen dat je weer een geest zag. Vet!' zei hij, zijn ogen gretig op me gericht. 'Was het Annie? Of William?'

Beiden zijn geesten die zich relatief vaak laten zien. Geesten waar deze jongen nog net geen moord voor zou plegen om ze een keertje te mogen aanschouwen. Elke keer wanneer we elkaar zien, vraagt hij wel iets over het zien van geesten.

'Nee,' antwoord ik. 'Ik ken haar niet, al heb ik haar vandaag al een paar keer gezien.'

Shane fluit. 'Op verschillende locaties? Dat moet een sterke zijn!'

'Vertel mij wat,' antwoord ik droog. Ik laat me op een kruk zakken en trek de snoepkot naar me toe. 'Ik vraag mam straks wel of ze me kan helpen.'

'Of...' begint hij met een fonkeling in zijn ogen. 'We vragen haar nu te verschijnen.'

'Ik weet het niet hoor, Shane,' reageer ik.

'Hoezo niet? Het duurt nog wel een halfuur voordat de groep terug is en het is vandaag sowieso rustig op de begraafplaats. Geen levende of dode te bekennen!'

Ik bijt op mijn lip. Misschien heeft hij gelijk. Als we haar hier oproepen, kan ze ons eindelijk eens vertellen wat er aan de hand is en dan laat ze me daarna eindelijk met rust.

Nog voor ik antwoord kan geven, duikt hij onder de tafel, waar hij een doos onder vandaan haalt.

Al sinds Shane voor mijn vader werkt, weet ik van zijn obsessie voor geesten, met name voor het oproepen ervan. Hij is weliswaar te schijterig om een ouijabord te pakken en durft zelfs na drie jaar nog niet alleen de *vaults* in, dat weerhoudt hem er niet van om te proberen een geest op te roepen. De belofte dat hij nu misschien zijn grote droom kan laten uitkomen, wakkert zijn enthousiasme aan.

Met enig gevoel van onrust kijk ik toe hoe hij de doos opent en zorgvuldig allerlei prullaria op tafel begint uit te stallen.

Hij steekt zelfs een wierookstokje en wat kaarsen aan.

Zowel mijn moeder als Tammy zouden goedkeurend knikken als ze nu bij ons waren. Ze zijn allebei dol op dit soort drama en vooral mijn moeder zou, als ze in de Victoriaanse tijd had geleefd, de ene na de andere seance hebben uitgevoerd. Inclusief ectoplasma dat van de muren druipt.

‘Heb je dit uit een of ander heksenboek of heb je Tammy toevallig gesproken?’ vraag ik met een opgetrokken wenkbrauw.

‘Een beetje,’ grijnst hij. ‘Hekserij met een vleugje Shane, hoe vind je het?’

‘Eerlijk?’ vraag ik. ‘Ik heb er niet veel mee. Mijn moeder en beste vriendin wel. Van mij hoeft al die poespas niet; ik wil gewoon dat het werkt.’

Hij kijkt me teleurgesteld aan.

‘Sorry, mijn moeder doet dit dagelijks, met al die dingen en zo,’ leg ik uit. ‘Het is voor mij niet zo bijzonder meer. Maar weet je wat? Ga alsje-blijft door. Of wil je dat ik het doe? Ik heb mijn moeder dit vaak zien doen.’

‘Nee, ik kan het heus wel. Heb je een naam voor me?’ vraagt hij.

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik hoorde alleen heel veel mensen tegelijkertijd “heks!” roepen.’

‘Misschien was ze een van de slachtoffers van de heksenjacht hier in de stad,’ peinst Shane.

‘Maar waarom zou ze na al die tijd opeens bij mij aankloppen?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Zal ik het maar gewoon proberen?’

‘Doe je ding,’ spoor ik hem aan. Ik stap naar achteren en sla mijn armen beschermend om mijn romp.

Een paar seconden lang is Shane stil. Met gesloten ogen haalt hij een paar keer diep adem en dan begint hij zachtjes te zingen.

Opeens daalt de temperatuur in het huisje een paar graden. Ondanks mijn dikke winterjas en het straalkacheltje in de hoek begin ik te rillen van de kou. Ik wikkel mijn armen strakker om mezelf heen en kijk op mijn hoede rond.

Shane stopt met zingen en kijkt me afwachtend aan. ‘Zie je haar al?’

‘Nog niet,’ antwoord ik.

‘Is het mislukt?’ Zijn schouders zakken naar beneden.